

Hoofdstuk 1

Aken najaar 1841

‘Straks komen tante Juliane en oom Arnold. Maken jullie je een beetje netjes?’ vroeg Lene Dörschel aan haar dochters. Eigenlijk hoefde ze dat niet te vragen, de jongedames zagen er altijd goed uit. Hoewel Natalie zichzelf verwaarloosde sinds haar terugkomst uit Parijs. Haar achterneef Otto von Clermont had haar niet goed behandeld of Natalie had zich te veel in het hoofd gehaald, mijmerde Lene, terwijl ze met een zucht ging zitten. In elk geval was haar een-na-jongste dochter erg aangeslagen en had ze voor nog maar weinig zaken belangstelling. Haar oudere dochter Thilde was het begin dit jaar hetzelfde vergaan: ook zij was diep verdrietig teruggekomen uit Parijs. Maar zij was na een brief van Lene toch nog door Eduard von Clermont in de armen gesloten. Zo goed zou het met Natalie niet aflopen, vreesde ze. Als ze eerlijk was, had ze haar lievelingsdochter graag dichtbij zich in Aken, in plaats van ver weg in Parijs. Thilde zat nu met Eduard in de buurt van Verviers, dat was al ver genoeg.

‘Moe, mama?’ vroeg Alwine. ‘Je zuchtte zo.’

Lene knikte. ‘We hebben heel wat manden met eten rondgebracht, vandaag. Maar het was dankbaar werk.’

‘Ik deed het vroeger ook graag,’ zei Natalie. ‘Volgende keer doe ik weer mee.’

Lene glimlachte naar haar. ‘Dank je, Natalie. Misschien moet je een andere jurk aantrekken voor straks en je haar opnieuw opsteken?’

Het meisje stond op. ‘Ik ga al.’

Ze bleef een tijdje weg en Lene vreesde dat ze zoals vaker in tranen aan haar kaptafeltje zat.

Haar lievelingsnicht Juliane meldde zich intussen samen met haar echtgenoot Arnold, die ook een volle neef van Lene was. Zoals aangekondigd hadden ze iemand bij zich.

Arnold stelde hem aan haar voor. ‘Dit is een collega ambtenaar, August Bossier. Het wordt tijd dat hij eens onder de jonge vrouwen komt,’ zei hij plagend. ‘Kennen jullie elkaar al?’ Arnold keek van Lene naar August Bossier.

‘Nee, ik heb de eer nog niet gehad,’ zei Lene verbaasd. ‘Bent u van Aken?’

‘Geboren en getogen,’ beaamde hij. ‘Mijn vader was chirurgijn en kende uw man goed, maar hij is net als uw echtgenoot Dokter Dörschel al overleden.’

‘Ach, nu schiet het me te binnen, chirurgijn Bossier, die tevens ambtenaar was,’ zei Lene en nodigde hen uit verder te komen. In de salon stelde Arnold zijn vriend met zijn gebruikelijke voortvarendheid voor aan zijn achternichten. ‘Dit is August Bossier, eenendertig jaar jong en instructierechter.’

De dames stonden op om de veelbelovende jongeman met een beleefd kniebuiginkje te begroeten. Zelfs Emma,

die altijd riep dat ze niet wilde trouwen, bekeek hem met interesse. Lene moest toegeven dat Augustus uitstraling haar aan die van Arnold deed denken. Intelligent en ambitieus. Daarnaast was hij tamelijk aantrekkelijk als je van mannen met een scherp gezicht hield, zoals zij het voor zichzelf formuleerde. Zijn donkere ogen contrasteerden opvallend met zijn lichtblonde haar. Zelf zag ze liever iemand met een vriendelijke uitdrukking, maar zij was niet jong meer en ook niet op zoek naar een echtgenoot. Ze koesterde de herinnering aan haar overleden man Caspar en ze koesterde haar dochters. Dat gaf haar meer dan genoeg vervulling. Ze besloot even in de keuken te controleren of men de taart op de mooie bordjes zou serveren.

Terug in de salon...